

TEGUL JUS LYDI GIEDRI IR ŠILTI PRISIMINIMAI

Abituriente,

nežinia, ar plaukiodamas mokykliniuose vandenyse suradai visus atsakymus į savo „kodėl“.

Nežinia, ar teisingai išsprendei visus uždavinius.

Nežinia, ar išmokai visas formules, taisykles, gramatikas...

Nežinai ir tu pats. Ir dar ilgai nežinosi, kol gyvenimas neatūš nauja rūščia banga ir nepatikrins tavo stiprybės, tavo sąžinės, darnos, tavo žodžio tiesos...

Turi būti stiprus, turėti tiesą ir mylėti savo gyvenimą.

Gintautas KUZMA,
gimnazijos direktorius

MANO VAIKAI

Jau greit skambės paskutinis skambutis, tik šį kartą jis skambės Jums. Nejaugi Rugsėjo 1-ąją Jūs nebeatėisite į mokyklą?

Susimąstau ... prieš akis išskyla Rugsėjo 1-oji, kai jūs nedrąsiai kartu su tėveliais atėjote į 5-tą klasę. Kartu praleisti aštuoneri metai. Prisimenu pirmąjį mūsų žygį Šavašos taku, dalyvavimą projekte „Gyvenk švariau, rūšiuk daugiau“, kai visa klasė keliavome į Užpalius, aplankydami Konglomerato olą, Krokulės šaltinį, Šeimyniškių piliakalnį. Vėliau įvairios ekskursijos, Kernavės piliakalnis, Lokės pėda, vandens atrakcionų parkas, konkursai, pagaliau 11-tos klasės renginiai, kuriuose jūs sužibėjote. Ačiū jums už tą nuoširdų ir didelį darbą, už buvimą kartu. Paskutinę rugsėjo 1-ąją be galo džiaugiausi žiūrėdama į jus, visus iki vieno, dalyvaujančius šv. Mišiose.

Greitai bėgo laikas, nusinešdamas spalvotus rudenių, speiguotas žiemos, žydinčius pavasarius. Bėgote ir jūs. Bėgote pirmyn į gyvenimą...

Gaila, bet vis skubėdami į ateitį užmirštame, kad reikia sustoti ir pasidžiaugti šia akimirka... Sustoti, atsigręžti nebuvo laiko – skubėjote. Net šimtadienio proga gauto kalendoriaus lapus plėšėte paskubomis, dažnai nesusimąstydami, kokių gerų minčių ten parašyta. Ir staiga skambutis.

PASKUTINIS.

Netikiu, kad jau išeinatė. Bus keistoka. Mokytojai nebedejuos, kokie jūs nesubrendę, kokie neatsakingi, kaip nesimokote, nedirbate pamokose. Nebegirdėsiu jūsų šmaikščių juokelių. Nebebus ką pasikviesti į 304 kabinetą...

Mano vaikai, gyvenimas nestovi vietoje. Jau pakelti skrydžiui sparnai. Labai noriu tikėti, kad pavysite savo svajonę, kad rasite savo vietą. Kad praradimų, brandos, gerumo, pasirinkimo, atsakomybės egzaminus gyvenime išlaikysite sėkmingai.

Eikite ten, kur norite eiti. Būkite tu, kuo iš tikrųjų norite būti.

Linkiu, kad ir nuskambėjus paskutiniam skambučiui, nepamirštumėte, jog gimnazija buvo jums lyg antrieji namai. Naujame, dar nepažįstamame gyvenimo kelyje, susiraskite naujų bendraminčių, tačiau nepamirškite ir senų bendraklasių bei mokytojų! Išlikite stiprūs ir kantrūs, tapkite puikiais studentais, būkite laimingi ir visada jus telydi sėkmė!

Jūsų auklėtoja
Danutė JANUŠIENĖ
Pauliaus Lukošiuo nuotraukoje
XII gimnazijos laida

LIK SVEIKA, MOKYKLA

Mokykla – tai gyvenimo pradžios simbolis. Atrodo, čia telpa visas pasaulis: kūryba, draugai, šeima ir jaukus mokytojo sparnas, saugojantis nežinia nuo ko. Sakoma, kad žmogus yra jaunas tol, kol jo prisiminimuose išlieka viskas nuo pat pirmo karto. Visko čia buvo tiek daug: pirmoji pamoka ir pažymys, pirmosios meilės svaigulys, pergalės ir nusivylimo skonis. Tiek daug visko buvo, o dabar byra tik paskutiniai grūdėliai iš mokyklinio smėlio laikrodžio.

Išleisdami dvyliktokus, nusprendėme juos pakalbinti apie moksleiviškus metus, įsimintinus įvykius, bendraklasius bei jų ateities planus.

Štai Dovydas Alaunė su šypsena veide pasakoja: „Negi jau rimtai aš baigiu mokyklą? Rodos, mokyčiausi 9–10 klasėje, nes viskas atrodo būtent taip. Gegužės mėnuo, noras nelankyti pamokų, visą laiką skirti ne mokymuisi, o laisvalaikiui. Tik dabar atsirado vienas vienintelis dalykas, kuris galbūt priverčia jaustis kiek kitaip, tai ateities planai. Vis daugiau laiko tenka skirti apmąstymams apie ateitį bei studijas. Į ateities viziją kol kas žiūriu per miglą. Dar nesu visiškai apsisprendęs, tačiau tikriausiai pasirinksiu teisėtvarkos arba karybos kryptį. Na, nepaisant to, jaučiuosi atsipalaidavęs, laukiantis naujojo kelio pradžios. Bet mokyklos pasiilgsiu, nes turbūt tik čia prabėgo geriausios mano dienos, kurios dar ilgai privers žvelgti į mokyklą su šypsena. Pasiilgsiu kūno kultūros pamokų (savo svarba man jos prilygdavo matematikai ar lietuvių kalbos pamokai). Sportuoti ir atstovauti savo gimnazijai man buvo didelė garbė. Jei į visus dalykus ar įvykius, kurie atsitiko mokykloje, žvelgtume kaip į spalvas, tai visi jie sudarytų pilną spalvų paletę. Visi dalykai, kurie atsitiko mokykloje, buvo tikrai ryškūs ir be galo įsimintini. Klasės draugus spėjau pažinti puikiai. Apie juos galima pasakyti labai daug, tačiau apibūdinsiu vienu paprastu žodžiu – *draugai*. Buvo pykčių ir nesutarimų, tačiau kiekvieną iš jų laikiau ir laikysiu savo draugu. Jie yra patys geriausi ir nerealiausi draugai, bendraklasiai, bičiuliai!“

Abiturientė Greta Kavoliukaitė sako: „Dar nejučiu, kad viskas eina į pabaigą. Rodo, dar eisim ir eisim į mokyklą. Nesu dar tiksliai apsisprendusi dėl ateities. Apsispręsiu, kai pamatysiu egzaminų rezultatus. Mokyklos, manau, pasiilgsiu: labiausiai – valgyklos maisto ir juokingų pašnekesių per pamoką, kai to negalima daryti. O ir prisiminimų čia gausu, galbūt labiausiai įsiminė, kai visa klasė ruošėsi žiburėliui. Pasijautė, kad esame gana vieninga klasė. Gal todėl ir pasiekėme gerų rezultatų. Išties visi esame labai skirtingi. Nors ir ne su visais bendrauju, bet visi draugiški, paslaugūs, bet labiausiai žavi puikus humoro jausmas.“

Kuklioji Rugilė Miškinytė, kaip ir dauguma bendraklasių, netiki, kad teks palikti mokyklinį suolą: „Vis dar sunku susivokti, kad jau baigiu mokyklą. Dvyliktoje klasėje laikas bėga ypač greitai. Atrodo, tik neseniai buvo Rugsėjo pirmoji, o jau – gegužė atkelia! Šiek tiek smagu, kad jau baigiasi vienas gyvenimo etapas, bet visgi baugina nežinomybė ateityje, prasidės savarankiškas gyvenimas. Įvairių akimirku buvo per šiuos dvylika metų. Atmintyje pirmiausiai išskyla praeitų metų atsiminimai, kada mūsų klasė rengė kalėdinį žiburėlį, šimtadienį. Renginiai mus suartinio. Po dvylikos metų, praleistų kartu, galiu pasakyti, kad esame draugiški, kai reikia, vieni kitiems padedame, palaikome. Tikiuosi, kad ir po išleistuvių bendravimas nenutrūks ir dar susitiksime.“

Panašiai kalba ir klasės seniūnė Gabija Likauskaitė: „Tiesą sakant, jaučiuosi taip lyg viskas būtų netikra, atrodo į mokyklą eit reikės ir dar kitais mokslo metais. Deja... Artėjant finišo tiesei, vis labiau jaudinuosi, tačiau laukiu nesulaukiau artėjančių egzaminų. Juk po jų jau galėsim šiek tiek atsipūsti. Aišku, šiek tiek pasiilgsiu savos mokyklos: šiltų ir rūpestingų mokytojų, kurie palaiko kada reikia, patarimą duoda bei klasės draugų. Smagiausias laikas buvo 11 klasė, juk tiek renginių suorganizavome! Nors tas laikas buvo ganėtinai sudėtingas, bet liko šilti prisiminimai. Trumpai apie ateitį... Domina politikos mokslai, todėl ketinu rinktis šioje srityje. Labai norėčiau įstoti į pasaulio politikos ir ekonomikos programą anglų kalba, tikiuosi – pavyks!“

Dominykas Juodka irgi netiki, kad liko tik tiek dienų mokykloje: „Laukiu tik vasaros atostogų, o kad šie metai paskutiniai ir ant nosies egzaminai, nesusimąstau. Juk tai nemažas gyvenimo slenkstis, o žiūriu į tai pro pirštus... Planuoju stoti į universitetą, bet į kokią sritį dar tiksliai nežinau, galbūt rinksius kažką su verslu ar vadyba. Labiausiai pasiilgsiu renginių, nes jie visada būna įdomūs. Organizuodami renginius, suartėjam tarpusavy. Ką aš galiu pasakyti apie draugus? Jie tokie padūke, visada linksmi, visada padeda. Kai norim, kartu galim padaryt tikrai daug, bet va dažniausiai mes truputį pritingim kažką daryti ir gaunasi jau kaip gaunasi...“

- linksmi užbaigia abiturientas.

Na, o mes dėkojame už mintis ir linkime branginti moksleiviškus prisiminimus, nes čia išmokote siekti užsibrėžto tikslo, svajoti ir įgyvendinti svajones. Tik čia supratote, kad gerus rezultatus galima pasiekti darbu ir kruopštumu. Tik čia radote tikrus draugus ir išmokote juos vertinti. Tik čia gavote žinių, sutikote žmones, kurie ištiesė pagalbos ranką ir supratote, kad reikia mokytis sau, o ne kitiems. Tik čia išmokote branginti kiekvieną minutę, lyg ji būtų paskutinė. Tik čia supratote, kad kiekvienas iššūkis – didžiulė patirtis. Netrukus jau išgirsite Paskutinio skambučio aidą. Jums liko mokykloje visai nedaug...

Simona BIVEINYTĖ, II ga kl.
Digna KUNDAVIČIŪTĖ, II ga kl.

Pauliaus Lukošiuo nuotraukoje abiturientai su auklėtoja Danute Janušiene

Kviečiame

Gegužės 27 dieną 12 valandą Dusetų kultūros centre vyks PASKUTINIO SKAMBUČIO ŠVENTĖ.

Kviečiame mokytojus, mokinius, jų tėvėlius bei artimuosius.

Rengėjai

Ypatingas pavasaris

Rašydama ir galvodama apie šį ypatingą pavasarį jaudinuosi... Laikas bėga nepastebimai greitai – rodos, tik vakar Jokūbas prisistatydamas tarė savo vardą pirmajai mokytojai, o šiandien jau tars sudie savo draugams, mokytojams ir auklėtojais.

Labiausia neduoda ramybės nežinomybė – kaip išlaikys egzaminus, kaip jam toliau seksis, kas bus jo nauji draugai. Teko priprasti, kad nebematysiu jo kasdien. Linkiu Jokūbui ir jo bendraklasiams sėkmės ir susitikimo egzaminuose. Svarbiausia eiti ten, kur veda širdis. O galvoje vis skamba tarsi palinkėjimas Vlado Bagdono dainos žodžiai: „Eik, vaike, eik ir surask savus takus, eik, vaike, eik ir neliūdėk...“

Eglė KUZMIENĖ, abituriento mama

Širdyje – liūdesys ir nerimas, ir džiaugsmas

Neišvengiamai greitai įvyko tai, kas turėjo įvykti – pirmagimis sūnus baigia IV gimnazijos klasę. Galbūt dėl to išgyvenu dar nepatirtus, stiprius ir prieštaringus jausmus. Darosi liūdna, kai suvoki, jog metai taip greitai pralėkė. Dabar, svarbiausia – sėkmė egzaminuose. Jos ir linkiu pirmiausia. Linkiu susikaupti ir įrodyti sau, kad per tuos 12 metų išmokai pakankamai daug dalykų, kurių prireiks, laikant brandos egzaminus. Labiausiai norėčiau, kad savo gyvenime turėtum tikslą, tikslą – savo gyvenimui, tikslą – savo mokymosi keliui, tikslą – kiekvienam gyvenimo tarpsniui, kurio siektum, nes nuo jo priklauso visa ateitis. Tikiuosi, kad niekada nenusivilsis tomis tiesomis, kurių mokiau, nepaminsitų vertybių, kurias skiepijau, kad būsi geras Žmogus. Dabar mano širdyje maišosi įvairūs jausmai: ir liūdesys, ir nerimas, ir džiaugsmas.

Visiems abiturientams linkiu pačios didžiausios sėkmės!

Reda PIMPIENĖ, abituriento mama
Nuotr. Iš asmeninio albumo

Ką į savo krašto knygą sudėjo Emilija Čypaitė?

Balandžio 8–9 dienomis Karaliaus Mindaugo profesinio mokymo centre Kaune vyko Lietuvos mokinių technologijų olimpiada. Šiomet olimpiados darbų tema „Ką sudėčiau savo krašto knygą...“ Mokiniai savo darbais atskleidė požiūrį į tautinį paveldą, kultūros savitumą, visa tai kūrybiškai siedami su šiuolaikinėmis technologijomis. Kaip ir kasmet, mūsų mokykla neatsilieka, ir taip pat sudalyvavo. Šiomet technologijų olimpiadoje ir vėl išbandė savo jėgas tekstilės srityje II ga klasės mokinė Emilija Čypaitė.

1. Olimpiados tema buvo „Ką sudėčiau savo krašto knygą...“ Taigi papasakok, ką tu sudėjai į savo krašto knygą, ar daug laiko ir darbo įdėjai pasiruošimui?

Man olimpiados tema labai patiko, nes ji labai plati, neapibrėžta. Aš į savo krašto knygą sudėjau savo pasaulį, tai, ką aš matau, ką jaučiu, prie ko prisiliečiu. Mane įkvėpė mūsų krašto nuostabi gamta. Taip atsirado mano papuošalų, knygos su modeliais, rankinių kolekcija „Mano pasaulis“. Antis, vištos, žuvis, varlės, gėlės, medžiai, lapė. – visa tai tapo mano papuošalų formomis, o ant jų atsigulė raštai, kuriuos matau visoje aplinkoje. Papuošalus gaminau iš kepamo modelino, o ant jų tapiau akrilu. Kiekvieną darbą norėjau atlikti kuo geriau, įdėjau labai daug meilės, kruopštumo, kantrybės ir laiko, labai daug laiko užėmė ne tik papuošalų, rankinių darymas, knyga, bet ir pateikimas, norėjau, kad jie atsiskleistų, išryškėtų.

2. Žinome, į Kauną turėjai vežtis atliktus namų darbus, o kokį darbą atlikai olimpiados metu?

Mums buvo duotos kortelės, iš kurių sužinojom, koks regionas ir spalva pakliūs. Man pakliuvo Dzūkija, žalia spalva. Iš karto galvojau, ką galėčiau padaryti per tam skirtą laiką. Didžiąją dalį Dzūkijos užima miškai, todėl nusprendžiau daryti gamtos, miškų sąsają su žmogumi. Iš pradžių mums davė lapus, kuriuos turėjome užpildyti per valandą. Ten buvo pateikti klausimai: kokia technika darysiu, kokias numatomas priemones rinksiuos ir t.t. Šis lapas buvo pridedamas prie galutinio darbo. Priemones naudojome tik tokias, kokios ten buvo, savo atsinešti nebuvo galima. Dariau austą papuošalą iš visokių faktūrų, storų siūlų, kad atrodytų lyg gamta nevienuoda, įdomi, ant jo nunėriau keletą gėlių. Vienas papuošalas man atrodė nuobodokai, todėl jį uždėjau ant lapo, nupiešiau žmogų ir jį su papuošalu sujungiau. Norėjau pavaizduoti, kaip žmogui yra svarbi gamta.

3. Praeitais metais tu dalyvavai respublikinėje dailės olimpiadoje. Ar galėtum palyginti šias olimpiadas? Kaip buvo renginys organizuotas, kaip tau pasirodė vertinimo komisija?

Technologijų respublikinėje olimpiadoje dalyvavau pirmą kartą. Palygus ją su dailės olimpiada, tai mane truputį nuvylė. Dailės olimpiadoje nesijautė tokia konkurencija, pyktis, kai kurių moksleivių nedraugiškumas. Juk kiekvienas, kuris patenka į respublikinę, yra ypatingas! Aš manau, tuo ir reikia džiaugtis. Mano technologijų mokytoja Svetlana Raugienė paskatino mane dalyvauti šioje olimpiadoje, nors aš ilgai dvejojau,

ar dalyvauti. Ji labai rūpestinga, nuoširdi mokytoja, į ją galėjau kreiptis įvairiais klausimais. Man sekėsi visai gerai, žmonėms patiko mano darbai, tai geriausias man įvertinimas, taip pat laimėjau Vilniaus dailės akademijos prizą ir diplomą už meniškumą. Man patiko organizavimas, mus labai maloniai pasitiko. Labiausiai nuvylė tekstilės grupėje paskirta nekompetentinga vertinimo komisija. Moterų buvo daug, bet visos jos to centro darbuotojos. Taigi kilo daug klausimų, kaip jos vertino. Tuo tarpu dailės olimpiadoje vertinimo komisijoje buvo išymūs menininkai, mokytojai iš dailės akademijos, tikri savo srities profesionalai.

4. Kokios patirties pasisemi dalyvaudama tokiuose konkursuose, kas tau juose labiausiai patinka?

Labiausiai man patinka susipažinti su tokiais žmonėmis kaip aš, negalinčiais gyventi be meno, įdomu su jais pasidalinti sukauptomis žiniomis apie įvairias technikas, atlikimo būdus. Taip pat tokie konkursai suteikia drašos, pasitikėjimo savimi, nes juose turi savo darbus pristatyti prieš auditoriją, bendrauti su vertinimo komisija. Tokie konkursai praplečia akiratį ir požiūrį į žmones.

5. Šiuo metu Dusetų viešojoje bibliotekoje vyksta tavo darbų paroda, ar labai džiaugiesi, jog tavo darbus myli ir vertina. Iš kur semiesi įkvėpimo savo kūrybai? Gal yra koks žmogus, kuris daro didelę įtaką tavo darbams?

Aš į kiekvieną darbą įdedu dalelę savęs, daug meilės, kantrybės, kruopštumo. Malonu, kai kuri, o tavo įvertina, kad yra tokių žmonių, kuriems patinka mano darbai, tai mane įkvėpia toliau kurti, nepasiduoti, siekti savo tikslų. Mane įkvėpia beveik viskas: ir apgriuvę namai, seni tvartai, gamta, žmonės, kuriuos matau visoje aplinkoje. Didžiausią įtaką daro mano dailės mokytoja Nomeda Saukienė. Žaviuosi jos tapyba. Didelę įtaką mano kūrybai daro renesanso ir baroko laikų dailininkai. Vienas iš jų – Rembrandtas, jis savo kūryboje perteikė subtilius žmogaus sielos bruožus.

Neda KUZMAITĖ, II ga kl.
Roberto Čižo nuotraukoje Emilija Čypaitė ir technologijų mokytoja Svetlana Raugienė

AUGINK, RŪPINKIS, MYLĖK

Mūsų gimnazijoje vasario – kovo mėnesiais vyko Šviečiamoji gyvulininkystės programa. Vadovaujami biologijos mokytojos Danguolės Šileikienės juose dalyvavo 5–8 klasių mokiniai. Programos tikslas – skatinti vaikų ir jaunimo susidomėjimą gyvulininkyste.

Šioje mokomojoje programoje buvo supažindinama su Lietuvos ūkiuose auginamais gyvūnais ir jų aplinka. Mokiniai įgijo žinių apie naminių gyvūnų anatomiją, morfologiją, susipažino su šių gyvūnų įtaka gamtai ir aplinkai, sužinojo, kokios yra Lietuvos senosios ūkininkų gyvūnų veislės bei kokios yra mokymosi galimybės gyvulininkystės srityje. Įgyvendinant programą jaunimas supažindintas su visomis Lietuvoje paplitusiomis tradicinėmis gyvulininkystės šakomis: pienine ir mėsine galvijininkyste, kiaulininkyste, paukštininkyste, arklaininkyste, avininkyste, ožkininkyste, kailine žvėrininkyste, triušininkyste ir bitininkyste, jų produktais.

Gyvulininkystės sektoriaus plėtrai Lietuvoje yra ne tik palankios gamtinės sąlygos, bet ir jau susiformavusios gyvulių auginimo tradicijos bei

sukaupta nemenka patirtis. Gyvulininkystė yra sudėtinė žemės ūkio dalis, apimanti gyvulių auginimą ir jų naudojimą maisto, žaliavų, organinių trąšų gamybai bei kitiems žmonių poreikiams tenkinti. Dėl demografinės situacijos kaime (jaunuoliai masiškai palieka tėviškes) neišvengiamai ima trūkti žemės ūkio specialistų, ypač gyvulininkystės technologų, todėl yra siekiama skatinti domėjimąsi gyvulininkyste, gerinti dirbančiųjų šioje srityje įvaizdį.

Mokiniai dalyvavo dviejuose užsiėmimuose. Pirmojo užsiėmimo metu mokiniai žiūrėjo filmą apie ūkininkavimą, jo naudą žmogui ir visuomenei. Po filmo mokytoja pateikė klausimus. Išsamiausiai atsakiusiems buvo skiriamos dovanėlės – rašikliai bei kompaktiniai diskai su medžiaga apie ūkininkavimą.

Antrame užsiėmime mokiniai, pasiskirstę į grupes, atliko užduočių knygeles, naudodamiesi galvijų muliažais. Šiose knygosose buvo supažindinama su

(Atkelta iš 2 psl.)

Augink, rūpinkis, mylėk

Lietuvos ūkiuose gyvūnais ir jų aplinka. Jose moksleiviai atliko užduotis ir sužinojo, kiek skirtingų ūkinių gyvūnų auginamais mūsų šalyje, kokia mėsa skaniausia, kokie kailiniai šilčiausi ir daug kitų įdomių dalykų. Taip pat daug mokinių susidomėjo darbo galimybėmis ūkyje, kurios išsamiai aprašytos būtent šiose knygelėse. Geriausiai atlikusiems užduotis buvo įteikti prizai. Pirmosios vietos laimėtojai gavo kuprines, antrosios – saugos liemenes ir trečiosios vietos – kompaktinius diskus bei rašiklius.

Visiems mokiniams patiko šis projektas, nes jis parodė, kiek verslo galimybių yra kaime, tik reikia netingėti dirbti, mylėti gyvūnus ir turėti žinių, kaip įsteigti ir plėtoti žemės ūkį. Manau, tokie projektai ateityje padės jaunimui apsispręsti likti gyventi ir dirbti kaime.

Goda Judita Kazlaitė, 8kl.

Nuotr. Danguolės Šileikienės. Mokiniai atlieka užduotis

Festivalis – konkursas „Ei, mes esam talentingi“

Gimnazijos merginų ansamblis

Gal ne viską išbandžiau, ne viską pasiėmiau...

„Mokykla kiekvieno žmogaus gyvenime yra vienas svarbiausių prisiminimų, kurie ne tik ilgai išlieka atmintyje, bet ir turi dvasinę išraišką: mintis, žodžius ir protą. Būtent šios savybės daugeliui mokinių tampa atspirties tašku didiesiems gyvenimo sprendimams. Juk mokykla suteikia ne tik žinių, bet čia sutinkame mokytojus, draugus, kurie išliks artimi visą gyvenimą, o jų patirtis ir patarimai galbūt lydės net ir tada, kai susidursime su sunkumais“, – taip mano prieš gerą dešimtmetį mūsų gimnaziją baigusi Silvija Matulytė – Šakienė. Ką ji šiuo metu veikia, kaip jai sekasi, skaitykite interviu.

1. Trumpai papasakok apie save: ką studijavai baigusi mokyklą, kur dabar gyveni ir ką veiki?

Baigusi mokyklą įstojau į KTU ekonomikos fakultetą, baigiau ekonomikos bakalaurą su marketingo specializacija bei vadybos magistrantūrą taip pat su marketingo specializacija. Šiuo metu tebegyvenu laimingai įstrigusi Kaune, nuo trečio kurso dirbu Swedbank (šiomet paminėjusi dešimtmetį šioje AB, o dabar mėgaujuosi vaiko priežiūros atostogomis – susilaukėme dukrytės Augustės).

2. Mokykloje visi tave prisimena kaip labai kūrybingą, menišką, veiklią mokinę? Kas tave paskatino rinktis studijuoti KTU ekonomiką?

Kol buvau pradinukė, visuomet galvojau, kad būsiu pradinių klasių mokytoja, nes labai įkvėpė mokytoja Irena Vaičienė. Toliau, kai neblogai sekėsi groti akordeonu, daug kas sakė, jog, matyt, pasuksi muzikės keliu. Kai jau atėjo metas rinktis, dar ir dabar prisimenu auklėtojos Genovaitės Žukauskienės žodžius: „Kur tu, vaikel, su muzika dėsiesi – darbo reiks daug, o pinigėlių, kažki, ar daug uždirbsi, daug perspektyviau

šiais laikais būtų su ekonomika save sieti“. Nors prieš dvylika metų nelabai gerai dar suvokėme, kas tas ekonomikos mokslas, bet pasinaudojau patarimu, su kuriuo ir visi mokykloje įgyti mokslai pasitarnavo, ir muzika tikrai nepamaisė.

3. Žinome, kad ir studijuodama dainavai, grojai KTU ansamblyje „Nemunas“. Daug keliavai. Kaip tau pavyko suderinti studijas ir šią veiklą?

Čia jau pakartosiu akordeono mokytojo Juozo Švedo žodžius, pasakytus, kai norėjau „mesti“ muzikos mokyklą – kad, kas daugiau daro, tas daugiau ir padaro. Juolab, kad universitete labai palaikė aktyvius, iniciatyvius studentus, tad puikiai pavyko derinti ir studijas, ir visą laisvalaikį „suvalgiusia“, bet ne mažesniu gyvenimo universitetu tapusia patirtį KTU ansamblyje „Nemunas“.

4. Papasakok apie tavo pomėgį dekoruoti taures. Čia pomėgis ar verslas? Kaip gimė ši idėja?

Vieną kartą kolegė, jau žinodama mano meninius sugebėjimus, atėjo ir pasakė – žinai, eisiu į vestuves svočiauti, reikia taurių, manau, tu tikrai galėtum papuošti. Draugų vestuvėms, savosioms – visur dekoruodavau taures,

Balandžio pabaigoje mūsų gimnazijos mergaičių ansamblis dalyvavo šeštą kartą Juodupėje vykusiame festivalyje – konkurse „Ei, mes esam talentingi“. Deja, grįžo be diplomų, bet su padėkos raštais, puikia nuotaika ir įgyta patirtimi.

Šiomet festivalyje iš viso pasirodė net 42 atlikėjai, kurie varžėsi keturiose kategorijose: solistų, duetų, ansamblių ir instrumentalistų. Dalyvių pasirodymus vertino garbinga festivalio komisija: Jelena Valiulienė, Lietuvos muzikos ir teatro akademijos pedagogikos katedros dėstytoja – asistentė, Vilniaus Jono Basanavičiaus progimnazijos muzikos mokytoja ekspertė; Egidijus Kundrotas, Rokiškio Juozo Tumo – Vaižganto gimnazijos Romuvos padalinio muzikos mokytojas metodininkas, ir Vitalis Vošterys, Vilniaus Jono Basanavičiaus progimnazijos muzikos mokytojas, moksleivių roko grupės „Rok ID“ vadovas, roko grupės „Corus“ klavišininkas. Festivalyje dalyvavo ir svečiai iš Latvijos Aknystės vidurinės mokyklos.

Dalyviai buvo vertinami keturiose kategorijose ir išrinktas Talentingiausias festivalio – konkurso pasirodymas. Mūsų gimnazija dalyvavo dviejose. Kol muzikos mokytojams vyko seminaras, festivalio dalyviai burtu keliu buvo paskirstyti į keturias grupes. Vieni drožinėjo, kiti šoko, darė gėles ar angeliukus iš popieriaus. Visi labai smagiai leido laiką. Po pasirodymų festivalio dalyviai ieškojo naujų talentų, bendravo, dalinosi patirtimi bei geromis emocijomis. Visi dalyviai išsivežė festivalio suvenyrus bei puikią nuotaiką.

Džiaugiamės, kad III vietą iškovojo fortepijoninis ansamblis – Rusnė Kaškauskaitė ir Gabija Malažinskaiė iš Dusetų meno mokyklos.

Mergaičių ansamblis nori nuoširdžiai padėkoti už pagalbą ruošiantis pasirodymams prie mikrofonų Dusetų kultūros centro darbuotojams: Ramūnui Lisinskui ir Margaritai Simokaitytei, savo mokytojai Eglei Kuzmienei ir už nuvežimą Emilijos tėčiui Daniui Stankūnui.

Greta STANKEVIČIŪTĖ, 8kl.

Nuotr. Margaritos Simokaitytės

tai pastebėjo ir kiti. O kai susilaukėme sūnaus, norėjau išbandyti kažką, ko net nedrįsčiau pagalvoti – tai buvo programavimas. Įkūriau internetinę svetainę, o kadangi reikėjo turinio – pasinaudojau savo turimu taurių „kraičiu“. Taip išlindau su savo pomėgiu į platesnę auditoriją ir nors verslu to dar tikrai nepavadinsi, mielai išdekoruoju taures besikreipiantiems ir norintiems. Žinau, kad vienos taurės yra nukeliavusios net į Kamčiatką.

5. Ne kartą teko matyti tave vedančių renginius, organizuotus Swedbank, AB. Gal žadi keisti profesiją?

Scena mane traukia. Darbe taip ir sako, tau reikia keisti profesiją, ten tavo vieta. Tiek universitete, tiek ansamblyje, tiek dirbant Swedbank, AB, daug teko bendrauti su auditorija, vesti įvairius seminarus, paskaitas, pamokas, pasirodymus. Pulsuojant nerimui, bet kvepiant begaliniam troškimui išbandyti save ir atsistoti šalia profesionalaus vedėjo Rolando Vilkončiaus prieš tūkstantį kolegų – tai buvo svaiginanti, patirtis. Tikrai labai patiko ir visuomet sutikčiau pakartoti! Manau, tai irgi yra muzikos mokyklos išugdyta savybė – nebijoti atsistoti prieš įvairią auditoriją ir su ja pasidalinti savo informacija – muzikos, žodžio ar kitokiu pavidalu.

6. Kaip manai, kokia turi būti vaikystė, mokslo metai, kad užaugtų toks visapusiškas žmogus: grojantis, dainuojantis, dekoruojantis, vedantis renginius?

Jeigu vienu žodžiu – visokia. Dosni artimaisiais, kurie sukuria aplinką eksperimentavimui ir atradimui, nesėkmei ir vėl bandymui. Čia turiu mintyje

mamą, kuri buvo labai darbšti, kruopšti, rūpestinga. Niekad nepamiršiu, kai laukdavo žiemos vakarais laukdavo, kol baigsiu groti muzikos mokykloje. Taip pat tėtį, kurio įrankius pačiuopus esu net „lituoti“ bandžiusi. Dosni mokytojų – tokius aš turėjau, kur iš kiekvieno galėjai pasiimti tiek išminties, kiek tik norėjai. Dosni aplinkos – mūsų Dusetų kraštas ypatingas, kur net ir pakelės smilga padeda puoselėti, išlaikyti atidumą bei empatiją žmogui, gamtai, gyvenimui.

7. Kas dar išliko atmintyje iš moksleiviškų metų, gal kažko nespėjai pasakyti ar padaryti, gal kažką darytum kitaip?

Esu iš tų, kuriems mokykla ir laikas, prabėgęs besimokant, buvo svarbus, kurio pasiilgstu bei džiugiai prisimenu. Gera, kai nereikia šonu pasisukus praeiti, o visada smagu užsukti, pasilabinti. Visuomet man atrodė, kad mokykloje buvau tyli, rami, kukli mokinė. Net kartais ir nesuprantu, kodėl taip mane prisimena, juk nieko ypatingo nesijaučiu nuveikusi. Bet labai malonu. Todėl nieko kitaip ir nedaryčiau, nebent tik gal dar daugiau, stipriau ir drąsiau elgčiausi, nes nuolat persekioja jausmas, kad ne viską išbandžiau, ne viską pasiėmiau. O ar visos pamokos išmoktos? Tai paaiškėja ne tik mokyklos suole ar prie lentos – o būtent dėliojantis gyvenimui. Kol kas lyg visus gyvenimo egzaminus pasitinku drąsiai, o išlaikau – puikiai. Už tai yra kam padėkoti – ačiū Jums, mieli mokytojai. Tai vienas dalykų, kur nuolat pagalvoji, kad kažki, ar sugebėjai tinkamai už visą Jūsų įdėtą darbą padėkoti. Ačiū!

Kalbino gimnazijos direktoriaus pavaduotoja Vanda NORMANTIENĖ
Nuotr. Iš asmeninio albumo

Saugaus eismo varžybos „Šviesoforas“

Balandžio pabaigoje gimnazijoje vyko „Šviesoforo“ varžybos, kuriose dalyvavo I-IV klasių mokiniai. Pagrindinis šio konkurso tikslas – mokyti vaikus saugaus elgesio, lavinti jų igūdžius kelyje. Neatsargus elgesys keliuose yra priežastis, dėl kurios labiausiai nukenčia vaikai, todėl yra itin svarbu ugdyti saugaus elgesio igūdžius, šviesti ir mokyti mažuosius eismo dalyvius nuo ankstyvos vaikystės. „Šviesoforo“ varžybų dalyviams praktinėse rungtyse teisėjavo bei užtikrino dalyvių saugumą Zarasų rajono Viešosios policijos pareigūnai. Visus metus vaikai ruošėsi kartu su mokytoja Jolanta Kondrašoviene.

Pirmoji užduotis – taisyklingai pereiti per pėsčiųjų perėją bei gatvę, kur perėjos nėra. Šią užduotį geriausiai atliko antrokė Gabrielė Kiršaitė ir trečiokas Markas Jarmalavičius. Kuomet mokiniai parodė praktinius gabumus, visi dalyviai grįžo į gimnaziją, kurioje buvo tikrinamos teorijos žinios. Mokiniai buvo suskirstyti į dvi grupes: I ir II, III ir IV. Viktorijoje vaikai turėjo atsakyti į atitinkamus klausimus apie saugų eismą kelyje. Užduotyje „Kelio ženklai“ mokiniai dėliojo dėlione iš apibūdintų kelio ženklų. Jiems taip pat reikėjo paaiškinti, kur kelyje ženklus galima išvysti bei apie ką jie išpėja. „Atšvaitų naudojimo“ rungtyje vaikai demonstravo bei pasakojo, kam reikalingi atšvaitai, kaip ir kur juos prisisegti, kokius reikėtų dėvėti tamsioju paros metu. Kita rungtis – „Situacijos maketuose“, kur ant kelio maketo parodo, kaip taisyklingai elgtis, kaip pereiti per gatvę ir kaip eiti užmiestyje ir t.t.

Po pirmojo etapo, susumavus balus, į antrąjį etapą, vykstantį Zarasuose, pateko pirmokė Viltė Krištapavičiūtė, antrokė Gabrielė Kiršaitė, trečiokas Markas Jarmalavičius, ketvirtokas Emilis Merkys.

Antrasis etapas vyko Zarasuose. Malonu pranešti, jog čia mūsų komanda užėmė II-ąją vietą. Šiuos mokinius, kaip ir į Zarasus, taip ir į III etapą, vykstantį Salako pagrindinėje mokykloje, lydės Jolanta Kondrašoviene.

Džiugu, kad tiek dėmesio skirta saugaus vaikų elgesio praktinių žinių ir igūdžių formavimui. Vaikai privalo suvokti kylančius pavojus gyvybei, jų priežastis ir pasekmes.

Belieka palinkėti sėkmės III etape bei tikėtis, jog vaikai gerai išmoks saugaus eismo taisykles bei bus saugūs kelyje.

Kotryna ŠEŽAITĖ, III g kl.
Nuotr. Vandos Normantienės

Pasidžiaukime vasara

Kai rytmečiais mums ima vis šilčiau šypotis valiūkė saulė, kai pajunti, kad skruostais bėgioja spinduliai, kai vis dažniau išgirsti žodį „karšta“, kai palikę knygas vaikai lekia siausti į kiemą su draugais, suprantanti, jog septynmyliais milžino žingsniais atkeliauja ilgai lauktoji vasara...

Ji kvepia žemuogėmis ir šviežiais nupjauta žole, jazminais ir... pačiom gražiausiom vaikishkom svajonėm: apie naują dviratį, atostogas pas senelius kaime, poilsį prie jūros, žygius stovykloje...

Vasara ateina visada laukta, bet slenkstį peržengia netikėtai, kaip ir iškeliauja – nelaukta ir greitai. Ji tarsi pasideda krepšelį su uogomis ant kelmelio. Iš Vasaros pintinėlės išbyra žemuogės, mėlynės, bruknės...

Vasara tarsi paauglė, kuri jau nebe pirmą savaitę suka galvą, kuo ji nori kvepėti, ir it moteris – ryte ji skleidžia ramos aromata, vidurdienį – rugiagėlių, vakare – prinokusio obuolio.

Vasara savo pintinėlėje turi visokių kvapų ir jos aromatas didelis, platus, skanus, spalvotas, gėlėtas.

Ar išliks ji atminty? O gal svarbiausia tik gera nuotaika? Kuri kasmet bus vis kitokia. Spalvotė ir aromatingesnė.

Pasidžiaukim vasara. Ji tokia trumpa. Pasidžiaukim, kad sugrįžę rudenį turėtumėm jėgų kibti į mokslus, kad mintys būtų šviesios, o ranka, laikanti rašiklį, lengvai slystų baltu popieriaus lapu!

Vanda NORMANTIENĖ,
gimnazijos direktoriaus pavaduotoja ugdymui

Kasdienybę pajvairino svečiai

Ar normalu bijoti viešojo kalbėjimo? Kaip įveikti šią baimę? Ar daugelis jaudinasi prieš lipdamas į sceną? Į šiuos klausimus 8, I – IV g klasių mokiniams atsakinėjo LR Seimo narys Rokas Žilinskas paskaitoje „Viešojo kalbėjimo pamoka“. Netradicinė pamoka vyko kovo paskutinę dieną Dusetų kultūros centre. Džiugu buvo pamačius Roko Žilinsko socialinio tinklo Facebook paskyroje nuotrauką su gimnazistais ir prierašu: „Dusetos, kaip visada, laikosi aukštumoje!“ Pamoka sudomino daugelį, joje ne tik buvo atsakyta į rūpimus klausimus apie viešąjį kalbėjimą, bet ir gavome puikių patarimų, kaip numalšinti baimę, pvz.: pasimankštinti, padaryti pratimų, kurie išjudintų veido raumenis ar netgi, išsirinkus žmogų publikoje, išivaizduoti, kad jis yra tavo artimas, brangus asmuo. Rokas Žilinskas akcentavo, kad neįmanoma atsikratyti viešojo kalbėjimo baimės, bet su ja susidraugauti, valdyti gali išmokyti kiekvienas. Išklaušę paskaitą dar ilgai aptarinėjome gautus patarimus, išgirstas mintis. Ypač ši paskaita buvo naudinga dešimtokams ir abiturientams, kurie dar tik ruošėsi kalbėjimo įskaitai. Taip pat ir kitiems – juk nežinai, kada teks stoti prieš publiką ar lipti į sceną.

Susitikimas su LR Seimo nariu Roku Žilinsku nebuvo vienintelis ši pavasarį. Balandžio mėnesį mūsų gimnaziją aplankė LEU dėstytojos: profesorė Regina Rinkauskienė, docentės Lina Murinienė bei Laimutė Bučienė. Jos dešimtokams bei vienuoliktokams vedė netradicinę, tačiau labai įdomią ir naudingą pamoką apie tarmes. Pamokoje buvo ne tik pasakojama, bet į ją buvo įtraukti ir mokiniai: buvo tikrinamos jų žinios bei atidumas.

Pamoka prasidėjo klausimu „Kuo skiriasi kalba nuo tarmės?“ Tarmė – tai tam tikros kalbos rūšis, vartojama tik tam tikroje geografinėje teritorijoje. Į šį klausimą nebuvo sunku atsakyti, tačiau paklausti, kiek tarmių yra Lietuvoje mokiniai buvo ne tokie drąsus: retas žinojo, kad Lietuvoje yra tik dvi tarmės, tai – aukštaičių ir žemaičių, o Dzūkija, Suvalkija, Aukštaitija ir Žemaitija – tai etnografiniai Lietuvos regionai, kuriuose ir yra paplitusios šios tarmės. Taip pat buvo rodomi etnografinių regionų ir tarmių paplitimo žemėlapiai. Po to mūsų laukė užduotys: ekrane buvo rodomi miestų pavadinimai su miestų herbais, o mokiniai turėjo atspėti, kokia tarmė ten kalbama. Kad mokiniai geriau suprastų tarmių skirtumas, dėstytojos R. Rinkauskienė kalbėjo aukštaitiškai, o L. Murinienė – žemaitiškai. Jos skirtingomis tarmėmis skaitė tuos pačius žodžius, o vėliau – žemaitiškai papasakojo vieną istoriją, kurią visi puikiai suprato.

Antroje pamokos dalyje docentė Laimutė Bučienė pasakojo apie tai, kokia būtų lietuvių literatūra, jei nebūtų buvę Vinco Krėvės–Mickevičiaus, J. Tumo – Vaižganto, Žemaitės, R. Granausko – tarmiškai rašiusių lietuvių rašytojų. Pamoką baigė linkėdama niekada nepamiršti savo tarmės, nes tai apima ne tik gimtąją vietą, bet paveikia ir žmogaus charakterį bei mąstyseną.

Manome, jog susitikimai su žymiais, daug pasiekusiais, išsilavinusiais ir turinčiais patirties žmonėmis yra naudingi mokiniams. Mokiniai išgirsta naudingų patarimų, sužino, išmoksta.

Nuoširdžiai dėkojame docentei Linai Murinienei už pagalbą organizuojant šią pamoką bei gražią draugystę su Dusetomis.

Simona PAUŽOLYTĖ, III g kl.
Karolina CVETKOVAITĖ, III g kl.

Nuotr. Alydo Stausko. Viešojo kalbėjimo pamoka baigta

Nuotr. Dainoros Biliūnaitės. Po tarmių pamokos mokiniai su dėstytojais